

Przy udziale: PostCon Deutschland GmbH, Deutsche Post AG

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 56 ust. 1 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z art. 3 ust. 1 dyrektywy 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom prawa krajowego, które w sposób bezwzględny nakazują instytucji zamawiającej udzielać zamówień jedynie przedsiębiorcom, którzy we własnym imieniu jak i ich podwykonawców zobowiązują się na piśmie przy składaniu oferty do zapłaty ich pracownikom płacy minimalnej ustalonej przez państwo w przypadku publicznych, lecz już nie prywatnych zamówień, gdy brak jest ustawowo ustalonej powszechnie obowiązującej płacy minimalnej oraz układu zbiorowego wiążącego potencjalnego wykonawcę zamówienia oraz ewentualnych podwykonawców?

2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

Czy prawo Unii dotyczące zamówień publicznych, w szczególności dyrektywę 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ono przepisom krajowym takim jak § 3 ust. 1 zdanie trzecie LTTG przewidującym obowiązkowe wykluczenie oferty w przypadku niezłożenia przez podmiot gospodarczy już na etapie składania oferty odrębnego oświadczenia, iż w przypadku udzielenia zamówienia zobowiązuje się do określonego działania, do którego w przypadku udzielenia zamówienia byłby zobowiązany na podstawie umowy nawet bez złożenia tego oświadczenia?

⁽¹⁾ Dz.U. L 18, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 134, s. 114.

Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-124/14)

(2014/C 175/27)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Cattabriga i M. van Beek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że wykluczając względem personelu „wyższego szczebla” (to znaczy lekarzy) krajowego systemu opieki zdrowotnej prawo do wymiaru pracy wynoszącego maksymalnie średnio 48 godzin tygodniowo, a także względem wszystkich pracowników służby zdrowia w ramach tego systemu prawo do dobowego odpoczynku w wymiarze 11 nieprzerwanych godzin, nie zapewniając im przy tym odpowiedniego równoważnego odpoczynku wyrównawczego, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniomciążącym na niej na mocy art. 3, 6 i 17 ust. 2 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuły 3 i 6 dyrektywy 2003/88/WE zobowiązują państwa członkowskie do przyjęcia niezbędnych środków w celu zapewnienia, po pierwsze, że każdy pracownik jest uprawniony do minimalnego dobowego odpoczynku w wymiarze 11 nieprzerwanych godzin, w okresie 24-godzinnym, a po drugie, że przeciętny wymiar czasu pracy w okresie siedmiodniowym, łącznie z pracą w godzinach nadliczbowych, nie przekracza 48 godzin. Chociaż odstępstwa od tych przepisów nie są całkowicie wykluczone, podlegają one jednak szczególnym warunkom.

Dokonując transpozycji dyrektywy 2003/88, włoski prawodawca naruszył te przepisy wykluczając wszystkich lekarzy „wyższego szczebla” krajowego systemu opieki zdrowotnej z zakresu stosowania przepisów dotyczących maksymalnego tygodniowego średniego wymiaru czasu pracy oraz wszystkich pracowników służby zdrowia w ramach tego systemu z zakresu stosowania przepisów dotyczących dobowego odpoczynku.

W szczególności Komisja zauważa, w pierwszej kolejności, że we Włoszech wszyscy lekarze pracujący w ramach krajowego systemu opieki zdrowotnej są formalnie zaklasyfikowani jako pracownicy „wyższego szczebla” na mocy przepisów ustawodawczych i krajowych układów zbiorowych dotyczących tego systemu, nie korzystając przy tym z uprawnień związanych ze stanowiskami wyższego szczebla lub autonomii w zakresie godzin pracy. W drugiej kolejności włoskie władze nie były w stanie wykazać, że pracownicy służby zdrowia krajowego systemu opieki zdrowotnej, względem których wykluczone zostało prawo do dobowego odpoczynku w wymiarze 11 nieprzerwanych godzin korzystają jednak zaraz po zakończeniu pracy z odpowiedniego równoważnego odpoczynku wyrównawczego.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék
(Węgry) w dniu 18 marca 2014 r. – Iron & Smith Kft. przeciwko Unilever NV**

(Sprawa C-125/14)

(2014/C 175/28)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Iron & Smith Kft.

Strona pozwana: Unilever NV.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wystarcza renoma istniejąca w państwie członkowskim w celu uzasadnienia renomy wspólnotowego znaku towarowego w rozumieniu art. 4 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE⁽¹⁾ z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (zwanej dalej „dyrektywą”), również w przypadku, gdy wniosek o rejestrację krajowego znaku towarowego, przeciwko któremu wniesiono taki sprzeciw na podstawie takiej renomy, został złożony w innym niż rzeczony państwie członkowskim?
- 2) Czy można stosować w ramach kryteriów terytorialnych stosowanych przy ocenie renomy wspólnotowego znaku towarowego zasady ustanowione przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w odniesieniu do rzeczywistego stosowania wspólnotowego znaku towarowego?
- 3) Czy jeżeli właściciel wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego wykaże renomę znaku wspólnotowego w krajach innych niż państwo członkowskie, w którym złożono wniosek o rejestrację krajową – które obejmują znaczną część terytorium Unii Europejskiej – można wymagać również od niego, niezależnie od powyższego, aby przedstawił wystarczający dowód w odniesieniu do rzeczonoego państwa członkowskiego?
- 4) W przypadku odpowiedzi przeczącej na wcześniejsze pytanie, biorąc pod uwagę szczególne cechy rynku wewnętrznego, czy może zdarzyć się, że znak towarowy używany w intensywny sposób w znaczącej części Unii Europejskiej jest nieznanym odnośnemu krajowemu konsumentowi i z tego powodu nie spełniona zostaje druga przesłanka konieczna dla istnienia powodu uniemożliwiającego rejestrację zgodnie z postanowieniem art. 4 ust. 3 dyrektywy, ponieważ brak jest niebezpieczeństwa wyrządzenia szkody renomie lub odróżniającemu charakterowi lub uzyskania bezprawnej korzyści z nich? W przypadku odpowiedzi twierdzącej, jakie okoliczności powinien wykazać właściciel wspólnotowego znaku towarowego, aby została spełniona ww. przesłanka?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 299, s. 25).